

25ste zondag door jaar C

Lucas 16, 1-13

Weet u wat de mensen zeggen dat in België de ‘nationale hobby’ is? Belastingen ontduiken. Het schijnt in de genen van de Belgen te zitten. Nu weet u natuurlijk allemaal dat u bij lange na niet alles moet geloven wat de mensen zeggen, maar toch is het iets waar we ons iets bij kunnen voorstellen. U hoeft de kranten maar te bekijken: bijna iedere dag kunnen we erover lezen. En het gaat dan niet om een paar centen, maar over vele honderdduizenden of miljoenen die verduisterd worden enz.

Vandaag stelt het evangelie ons zo ’n corrupte zakenman tot voorbeeld. En toegegeven: die man kent er wat van. Eerst gooit hij het geld van de firma over de balk. En als de hele zaak dan aan het licht dreigt te komen speelt hij heel koel en berekenend grof spel door ook nog eens valsheid in geschriften te plegen. Waarom dat voorbeeld? Wat wordt er nu precies in die man geprezen? Een paar gedachten.

Op de eerste plaats wordt niet de corruptie van die man goedgepraat. Ook voor hem gelden die andere woorden uit het Evangelie: geef aan de keizer wat de keizer toekomt, en aan God wat God toekomt. Misschien spijtig voor sommigen: maar christen-zijn is dus geen excuus om met de belastingen te foefelen... Wat wél geprezen wordt in die man is zijn klare kijk op de crisissituatie waarin hij zit. Hij blijft niet bij de pakken zitten, maar past de regel toe van kardinaal Cardijn: zien, oordelen, handelen. Dat principe wat dit “kind van de duisternis” zo goed onder de knie heeft, zou ook de “kinderen van het licht” eigen moeten zijn.

Op de tweede plaats is er dat probleem met het geld. Geld, rijkdom, bezittingen zijn in zekere zin heel gevaarlijk: het heeft een rare aantrekkingskracht op mensen, en mensen halen er soms heel rare en lelijke toeren voor uit. Iets wat een middel is (geld), wordt al heel gemakkelijk een doel op zich.

Niet dat geld op zich slecht is: er kan heel wat goeds mee gebeuren. En we zeggen wel: “Geld maakt niet gelukkig” (en dan bedoelen we: veel geld), maar iemand die echt gebrek lijdt zal zich waarschijnlijk toch ook niet echt gelukkig voelen.

Enkele jaren geleden werd in het katholieke programma Braambos broeder René Stockmans geïnterviewd, de generaal overste van de Broeders van Liefde. Hij kreeg op een bepaald moment de bedenking voorgeschoteld dat heel wat mensen zeggen dat de Broeders van Liefde steenrijk zijn, en hoe hij dat kon verenigen met de gelofte van armoede.

Broeder Stockmans antwoordde dat die mensen gelijk hebben: de broeders zijn inderdaad “steenrijk” in de letterlijke zin: rijk aan stenen. Ze hebben heel wat landgoederen en gebouwen die een kapitaal waard zijn als ze die zouden verkopen. Maar die worden niet verkocht: ze worden gebruikt voor mensen met een geestesziekte, gehandicapten, mensen uit de 4de wereld, stervenden,

onderwijs, vakanties voor oude van dagen enz. Het is een mooi voorbeeld van hoe bezittingen en rijkdom worden gebruikt op een mooie, goede manier: als middel om tot dienstbaarheid te komen en niet als doel op zich.

Op het einde van het Evangelie doet Jezus een uitspraak die we allemaal naadloos op ons eigen leven (en geweten) kunnen leggen: uw betrouwbaarheid zal blijken uit de wijze waarop ge omgaat met geld. Wie daarin niet betrouwbaar is, is dat ook niet in andere, belangrijke zaken. Ge zou kunnen zeggen: onze houding tegenover het geld is in feite een toetssteen voor de vrijheid van ons hart. Amen.

Johan Goris, pastoor